

-AZI AM MUNCIT MULT: AM FOST ÎNTR-LIN LOC ȘI TOATA DIMINEAȚA AM AJUTAT ȘI AM ÎNDRUMAT!

621756

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

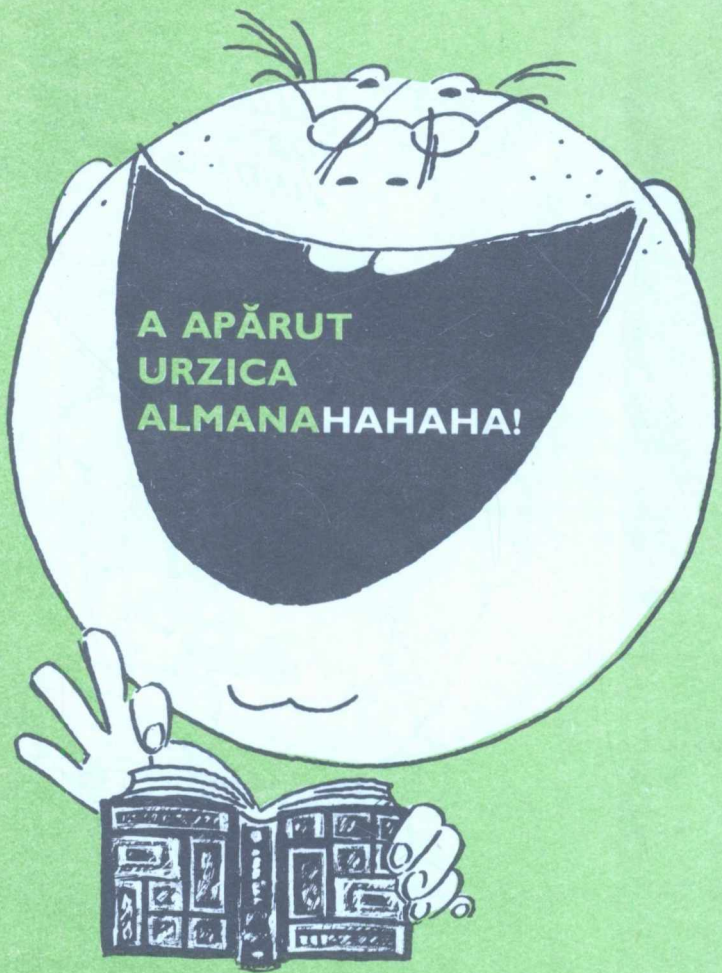
-AZI N-AM PUTUT LUCRA DELOC. A VENIT UNU ȘI TOATA DIMINEAȚA M-A ÎNDRUMAT ȘI M-A AJUTAT...

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

A. POCH

urzica

PRIMUL ALMANAH
urzica
 256 PAGINI DE UMOR

O M

— Măi băiatule — m-a întrebat șeful pe mine — de ce este întineriț la noi în întreprindere?

— Pentru că n-avem becuri destule, tovarășe șef.

— Bine, dar noi am comandat becuri din timp. S-au livrat în termen?

— Nu s-au livrat.

— Atunci, nu e în regulă.

— Ba e în regulă, tovarășe șef, pentru că, în ce privește termenul, am încheiat o minută.

— Cum adică?

— Adică, un fel de proces-verbal între noi și depozitul care ne trimite becurile. Ei arată că au întârziat din cauze obiective și noi sintem de acord cu prelungirea termenului cu o lună.

— Nu trebuia să fim de acord, băiatule.

— Ba trebuia, tovarășe șef, că și noi am întârziat trimiterea contractelor în termenul legal.

— Și?

— Și puteau să ne penalizeze.

— Atunci, nu e în regulă pentru noi.

— Ba e în regulă, pentru că am încheiat cu ei o minută.

— Ce fel de minută?

— Una în care noi arătăm că întârzierea se datorește poștei, iar ei arată că sint de acord cu argumentul nostru și n-au nici o pretenție.

— Și au încheiat ei minuta asta?

— Au încheiat-o.

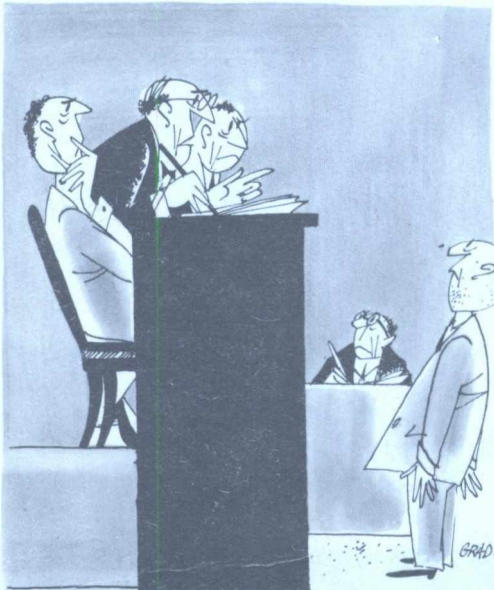
— Puteau să n-o încheie.

— Ba nu puteau, tovarășe șef.

— Ba puteau, băiatule.

— Ba nu puteau, tovarășe șef, pentru că altfel nici noi nu le-am fi decalat termenul de livrare a becurilor cu două luni...

GRAD

PREȘEDINTELE: — Pentru lipsă la cântar, tribunalul te condamnă la doi ani închisoare! Noi... «cîntărim» bine!

Femeia blondă de la bar,
 Nu știu, daneză ori tedescă,
 Ochi vineți, imobili, de frescă,
 Sfirșise cîntecul barbar

Cu africî negre, tobe, focuri,
 Încinse arșiți de nisip;
 În glas, în gesturi și pe chip
 Acele depărtate locuri

VLAICU BÎRNA

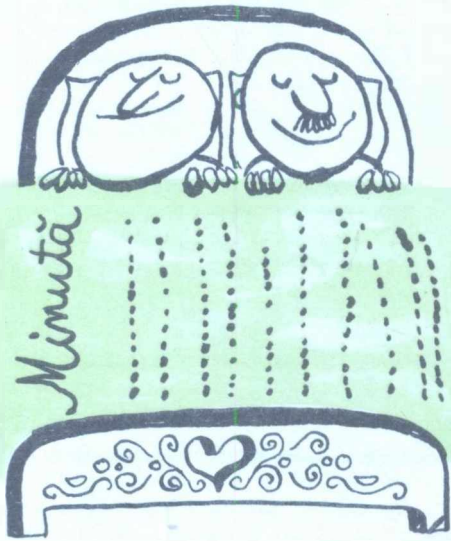
NOCTURNA

Reînviau acum aieve:
 Feline, măști, beții solare,
 Totemuri și morgane-n zare
 Spre razele pulsînd de seve...

În rochia de tul, prelungă,
 Polei de fluture-n lumină,
 Părea și dînsa o felină
 Stăpînă pe a sălii junglă.

INUTĂ

de VICTOR PIȚIGOI

lăzilor, plătești penalizări și poți plăti și imputare.

— Dacă plătim imputare, am încurcat-o rău, băiatule.

— N-am încurcat-o, că am descurcat-o eu, tovarășe șef. Am încheiat...

— O minută?

— O minută, tovarășe șef. Noi și ei, de comun acord am semnat că lăzile erau vechi, erau putrede, erau prăpădite, erau distruse, erau degradate, erau în așa hal, că aproape nici nu mai erau, și că deci se consideră casate.

— Și au semnat ei așa ceva?

— Au semnat, tovarășe șef.

— Dar se putea să nu semneze.

— Nu se putea, tovarășe șef. Dacă nu semnau ei minuta, nici noi nu decalam termenul de livrare a becurilor cu trei luni...

— Parcă ziceai, cu două...

— Așa fusese înainte, cu două, dar când a apărut chestia cu lăzile, am mai decalat cu o lună.

— Va să zică, de aceea nu e lumină suficientă în întreprindere, băiatule?

— De aceea, tovarășe șef.

— Atunci, ajunge, băiatule. Eu nu mai sint de acord cu nici o decalare. Să ne dea becurile. Poți să le comunicai că nu mai sintem de acord cu nici o decalare.

— Pot, tovarășe șef.

— Poți să-i obligi să ne dea becurile imediat?

— Am să încerc, tovarășe șef.

— Cum ai să încerci, băiatule?

— Foarte simplu: o să închei cu ei o minută, în acest sens. Bineînțeles, de comun acord...

— Adineauri ziceai numai cu o lună.

— Asta a fost la început. Dar când a apărut chestia cu contractele, a mai trebuit să acceptăm cu încă o lună.

— Și se poate decala atit de ușor un termen?

— De ce să nu se poată, de vreme ce ambele părți sint de acord? Am semnat și o minută în sensul acesta, ca să fie în regulă.

— Ai semnat și o minută?

— Am semnat.

— Nu trebuia să semnezi nimic, băiatule.

— Ba trebuia, tovarășe șef. Că dacă nu semnau noi minuta asta, pe urmă nu mai semnau nici ei minuta cealaltă.

— Care?

— Cea cu lăzile de ambalaj pe care nu le-am mai restituit. Pentru așa ceva plătești valoarea

— Nu, nu! Mi s-a mai oferit unul și l-am pierdut!

I. DAVIDESCU

● La toate procesele criminale unde am participat, ca reporter de fapte diverse, avocații și presa acuzau pe toată lumea, începînd cu societatea și sfîrșind cu victima. Numai asasinul era mieluşeaua Domnului.

Caut un criminal vinovat.

● Mulți dintre cei care se plasează pe altitudini sublime, «caracterele de bronz», n-au fost solicitați sau au fost refuzați.

● Mă odihnesc pe trecutul meu ca pe o pajiște înaltă, pe care n-o va zgudui nici un cutremur. Pot vedea la infinit orizontul zilelor de ieri. Zarea viitorului se face tot mai strîmtă.

● Mi-e absolut egal dacă faci un portret după o fotografie, și un peisaj după o carte poștală ilustrată.

Dacă ai geniu, vei însufleți aceste modele fixe și le vei da viața artei. Dacă n-ai, nici omul, nici peisajul viu nu te vor inspira.

● Unii pretind inflexibilitatea în idei, ca și cum literatura, filozofia și politica, ar fi geometrie.

● Nevoit să plătească, avarul acesta se achită cu bancnote cît mai vechi, cît mai uzate: are impresia că n-a dat tot, că a economisit ceva.

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Omul superior caută să-și prefacă inteligența în înțelepciune. Înțelepciunea e mai puțin scilpitoare, mai discretă decît inteligența, dar e mai sigură. Te ferește de multe greșeli ale inteligenței.

● Oamenii de treabă nu prea sint material literar. Literatura, mai ales teatrul, înseamnă conflict iar între oamenii de treabă conflictul n-are cum să izbucnească.

● O maximă, ca să fie interesantă, nu trebuie să exprime un adevăr la îndemîna oricui, un adevăr sută-n sută, ci un adevăr care surprinde printr-un aer de paradox.

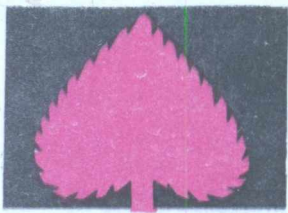
● Poartă-te în așa fel încît la plecarea ta, provizorie sau definitivă, cei din jurul tău să n-aibă impresia unei eliberări.

● Politețea cere, totuși, o sforțare. Cine mai are atîtea rezerve de energie?

A nu fi politicoș nu implică nici o sancțiune. Și ne mai mirăm de mojiția care ne asaltează.

● Reputația de om care spune adevărul i-a adus-o faptul că nu minte din principiu, ci de la caz la caz.

● Rima e surîsul versului. Cea mai tragică tiradă cîștigă în intensitate dacă e înflorită cu un surîs.

CARTE POȘTALĂ

Către tovarășul inginer Dorel Popa
directorul combinatului de îngrășăminte
azotoase din Tg. Mureș

Tovarășe director, avem atâtea să vă scriem că nici nu știm unde o să le înghesum într-o carte poștală. O să încercăm totuși într-un stil mai lapidar.

Este vorba de șeful Serviciului transporturi din cadrul Combinatului, Axente Ion Radu. Tovarășe director, Axente mare pramatie. Face de cap. Luat de la lăcătuș Ujică Petru una plasă cu sticle țuică. Nu plătit nimic. Ba umflat și plass. Cumpărat de la Iuliu Ambruș porc. Plătit în rate. Apoi trimis porc cu mașina Combinatului tocmai aproape de Turda, unde familie Radu. Stați, astea fleacuri. Trimis șofer Sămărghișan cu mașina Combinat în cursă peste 300 km să-i caute lui femeie servici. Pe foaie trecut două drumuri Sighișoara în interes Combinat. Vă spun, pramatie. Promis salariat Florian Romulus că-l trece post expeditor și luat de la el una servietă plină carne. Porc. Răpit și de la Zoltan Ambruș 30 kg mere și țuică. Bani loc. Folosit ca femeie de servici soție salariat Carol Varady. Două luni plătit ei salutări. Apoi alte două luni dat lui Varady primă lunară dublă. Deci, plătit femeia lui servici cu bani Combinat. Și nu terminat. Așa Al Capone. Dillingher, Evadatul. Adică nu. Așa cinstit. Revenim Radu. Dă prime peste plafonul legal și oprește lui ce-i peste. Angajat nelegal pe Ioan Nagy. Acesta lucrat, dar apoi Serviciul Personal respins. Totuși, cum plătit ce muncit?

Radu dat două prime doi oameni, luat de la ei cite o sută și dat Nagy. Dar după o lună.

În sfârșit, la ședințe producție, oamenii ridicat problema abuzuri Radu. Bun. Deschis și anchetă. Bun. În 19 iunie 1967, concluzie anchetă: scoatere din muncă urgent Radu. Bun. Dar trecut cinci luni și dva., tovarășe director, nu luat măsuri. Noi mirăm de ce? Adică, pardon! Pentru caz Nagy dat lui muștrare scrisă cu avertisment. Noi uluiți: el făcut atâtea și dva. dat lui muștrare? Ba mai mult, în noiembrie mărit lui salariu la lei 2 200 pe lună. Cum asta, tovarășe director? Noi stupefiți! Și ultima lovitură făcut noi knock-out: el primit pe trimestrul III 1967 primă 676 lei. Deci anchetă vacă, oameni vorbit vînt, el tăiat «pinzurat și direcție premiat.

Și acum, fiindcă ne-a mai rămas loc, ce ne facem, tovarășe director? Credeți chiar că acest Combinat a fost construit numai pentru combinațiile lui Ion Axinte Radu?

Ce ar fi ca pe viitor să-i spună... Radu l-a chemat?

Cu stimă, «URZICA»

P.S. Conducerea Combinatului ne anunță că în curînd ușa urmează să-l cheme.

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din constatările unui purice

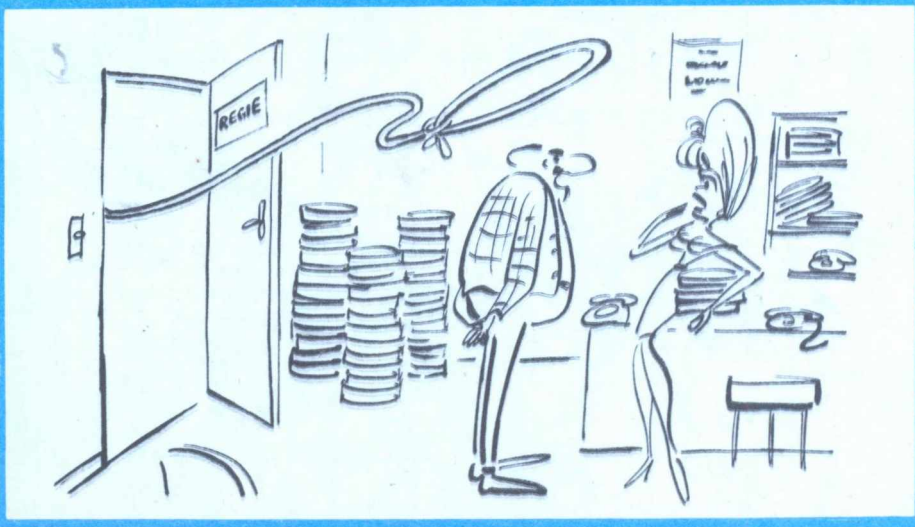
- Puricii se înmulțesc prin... Aprozi.
- Toți puricii au mincărime la limbă.
- Nu-mi plac oamenii cu inima cit un purice.
- Am auzit că sînt și purici dresați. Ei și? Parcă lei dresați nu există!
- Puricii au inventat placheurile pentru ghetă. Și ce placheuri! De cite 99 de ocale fiecare!
- Criticii sînt puricii autorilor. După ce că-i purecă, îi mai și pișcă.
- Toată viața, e bine să fii «săritor» la nevoie.
- Păziți-vă de omul care nu face purici nicăieri.
- Femeia își mănîncă zilele și, puricii, nopțile.
- Alege-s-ar praful de cel care l-a inventat «p'ăl» de purici.
- Intelectualii noștri, citesc cite 32 de cărți odată.
- Nicăieri nu se trăiește mai bine ca pe pielea altuia.

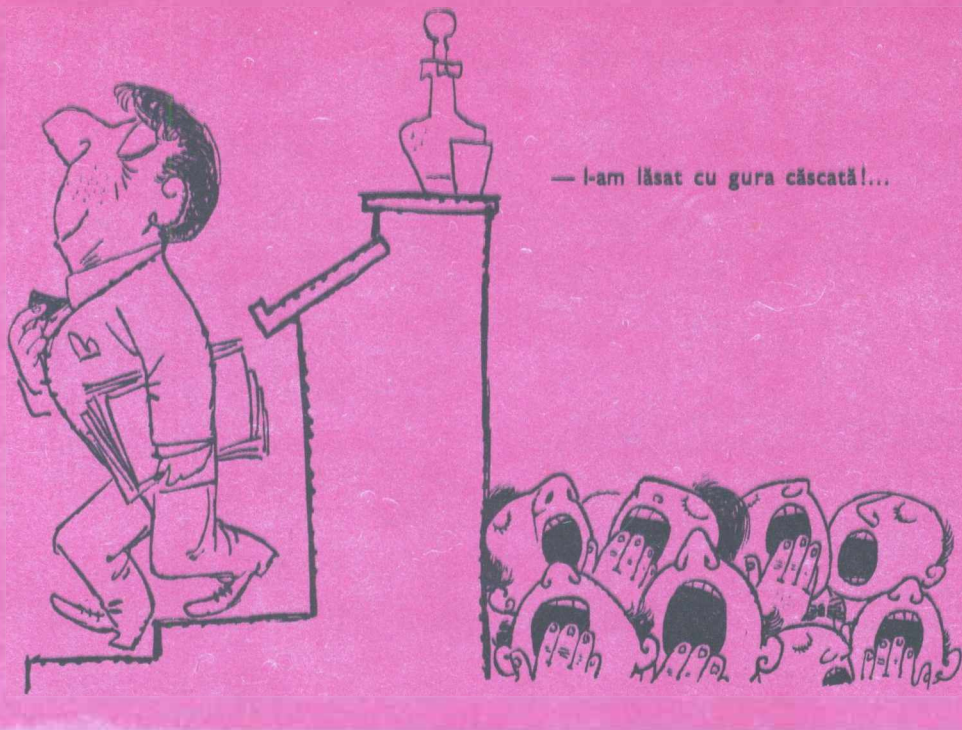
- Petre Ispirescu, ne-a făcut de basm.
- Puricele este cel mai mare «pișchicher» din lume, ar zice un calamburgist.
- Cea mai bună mîncare, e mîncărimea.
- Puricii și dragostea, sînt cei mai mari autori de insomnii.
- Frați purici! Nu uitați că sînteți animale domestice, fiindcă trăiți pe lângă casa omului.
- În vocabularul puricesc, verbul «a strivi» este o măgărie.
- Nu e adevărat că noi sugem singele oamenilor. E vorba numai de o simplă transfuzie.
- Omule! Preferă să te piște puricii la cinematograful, în loc să te omăgieze ploșnițele acasă.

Desene de NELL COBAR

Regizorul: ...și atunci i-am spus cowboyului: dacă nu-ți dovedești îndemnarea, te dau afară, te scot din rol!

MIRCEA PAVELESCU

Baladă

Nouă meșteri mari,
În alcooluri tari,
Și-n gastronomie
(Dar pe veresie)
Și cu-Andronic¹⁾ zece
Care-i și întrece
Au găsit prilejul
Să-și ude gitlejul
Și să bage-n ei
Bine aromați
Pipote, ficați
De giște-ndopate
Cu rom îmbătate
Ca să dea friptură
Ce se-nmoaie-n gură
Lunecind la vale
Dulce și agale
Fără greutate
Pe nemestecate.

Dacă vrei să știți
Unde să-i găsiți
Pe-acești meșteri mari
Cu stomacuri tari
Fără de rival,
Mergeți la Predeal
Unde-s aciuați
Toți ca invitați
În tabăra-n care
Stau spre antrenare
Ucenici sportivi
Foarte costelivi,
Viitori atleți
Și halterofili,
Excelenți băieți
Însă prea debili,
Viitori gimnaști
Cu mușchii cam flaști.

Toți o duc, se spune,
'N post și rugăciune,
Ștevie, urzici,
Pentru ucenici,
Și ciorbe cu oase
Cică sănătoase
Fiindcă-n osul gol
Nu-i colesterol.
— Știi, ne-ar trebui
Niște calorii,
Zise-un ucenic
Lui V. Andronic.
— Ce spui, frățioare,
Stați și voi la soare
Ca să vă-ncălzească
Și să vă hrănească,
Uite, eu greșesc
Că nu mă soresc,
De-aia sint greoi
Și mai gras ca voi.
Tot așa și-acei
Prietenii ai mei
Veniiți la Predeal
Sint toți într-un hal
Neliniștitor,
Vai de capul lor!

P.S. Poate-or fi simțit
Cît au de plătit.

(După un material
cules de I. TOTH)

¹⁾ Andronic Virgil, fost director
adjunct al Școlii sportive din Con-
stanța și conducătorul taberei de
pregătire sportivă colectivă din Pre-
deal.

Micro-foiletoane rimate

La Întreprinderea Vinalcool Craiova se fac în scripte înregistrări fictive de produse.

Un controlor în acte as,
Le spuse, luându-i în răspăr:
— O fi «in vino veritas»,
Da-n scripte e neadevăr!

Uzina chimică-metalurgică «1 Mai» — Baia Mare raportează date ireale privind producția finită.

De-o vrea Gigel al meu o carte
Cu întâmplări copilărești,
Iau de la dinșii trei rapoarte
Și-i fac o carte cu povești.

Președintele Sfatului popular din Lipia, orașul Buzău, în calitate de naș al contabilului C.A.P., a dispus ca nunta să se facă la căminul cultural.

Nunta, a decis poznaș,
Să se țină la cămin
Că și-atunci cînd el e naș,
Vrea să se arate fin.

Întreprinderea «Energo-Reparații» — București a construit o mașină de săpat gropi care, dacă e utilizată, mărește prețul de cost al operațiunii.

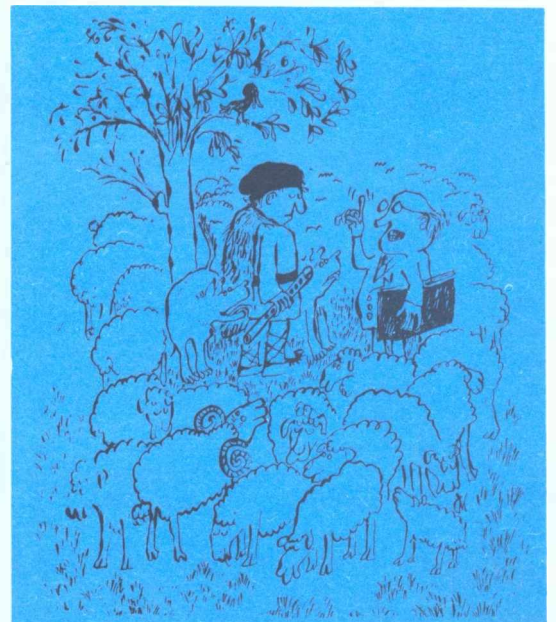
Cu mașina — nu se scapă —
Sint în van orice strădanii.
Le-a făcut numai o groapă
Unde-nmormintară banii.

Deși depășesc nejustificat consumul de carburanți și lubrifianți, șoferii fabricii de conserve «Fructus» — Timișoara primesc prime pentru economii.

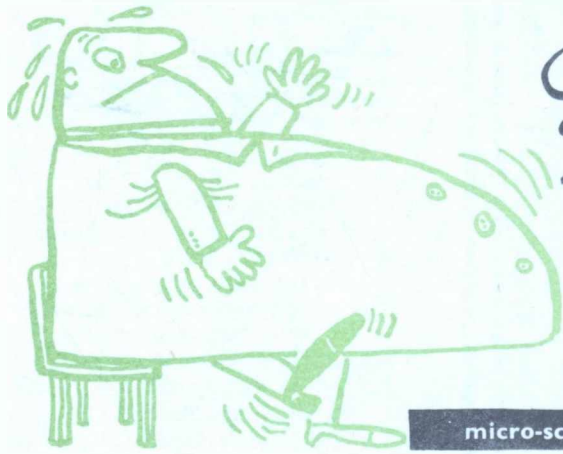
Pentru ce motiv tot anul
Prima regulat le vine?
Stăpînind perfect volanul,
Cu «conducerea» stau bine.

V.D. POPA

V. CRĂIȚĂ - MÎNDRA

— Să nu te mai prind că fluier în timpul producției...!

O FAZĂ DE PĂSI-TĂ

micro-scenetă de SIN ARION

Acțiunea se petrece într-un magazin de încălțăminte.

Personaje: — Un vânzător (vorba vine)
— Un client gras (numai atât)

C: (intră) Bună ziua.

V: Mda! Ce dorești?

C: O pereche de pantofi negri 43. Aveți?

V: Avem toate numerele.

C: (uimit) Da? Dați-mi atunci 41... dacă nu mai e la modă să ceri una și să ți se ofere alta.

V: (servește) Model nou, bot lat cu șireturi înguste. O să fie cindva ultima modă. Șezi și încalță dreptul.

C: Unde să-l încalț?

V: Aici în magazin. Că doar n-ai să-l încerci alături, la cofetărie.

C: Nu m-ați înțeles. Zic... unde să pun piciorul?

V: În pantof.

C: Și pantoful?

V: Pantoful?... Aha! Am înțeles. Pune-l pe cartonul de colo.

C: Sint cam grăsuț și nu mă pot îndoi.

V: Grăsuț? Chiar gras de-a binelea. Mai treci și mata la mușețel.

C: Un scăunel de pus piciorul nu aveți?

V: Un scăunel? Un sclav să-ți facă vint cu evantaiul, nu vrei?

C: Știu că un asemenea scăunel era nelipsit din magazinele de încălțăminte.

V: Era... dar aceasta este o fază depășită. Încearcă matale metoda nouă.

C: Care?

V: Fără!

C: (încearcă disperat) Să-mi scot paltonul... Să-mi scot și haina... Degeaba. Și puloverul care...

V: (amuzat) Ce faci, domnule... Striptis?

C: Nu! Încerc noua dumitale metodă de încălțare la sol (un ultim efort) Hopa! A intrat (răsuflă ușurat).

V: Ai văzut că se poate? Puțină ambiție și gata. Știi ce frumos îți șade pe picior, pantoful?

C: Nu văd. Unde e oglinda?

V: Sus. Deasupra mesei de ambalaj.

C: Acolo o țineți?

V: Acolo. Că p-aici se sparge...

C: (Urcă pe masă și constată) S-ar putea să fie la modă cindva pantofiiăștia ca mini fusta... astăzi.

V: Ce faci pe masă, domnule?

C: Îmi admir pantofii.

V: Sus?

C: Jos!

V: Dă-te jos de-acolo să-ți fac bonul.

C: Mă jenează, de-mi vine să țip.

V: E-n regulă. Pină termini de țipat caut eu altă pereche, mai mari.

C: (se descălță și-și încalță pantoful său) — Bine c-am scăpat.

V: Încalță-l pe acesta. Bot de rață, fețe de box și cu...

C: Pentru azi ajunge. Vin eu peste opt zile iarăși pe aici. Am un cumnat echilibrist la circ...

V: Și vii cu el?

C: Nu! Am să-l rog să mă învețe niște exerciții de încălțare, descălțare în poziție de spagat.

V: Bună idee! Te-aș ruga s-o treci și în condica de sugestii. Nu! Să n-o treci! Ideea e bună și... mai știi?... poate mi-o primește conducerea noastră ca o inovație. Se mai întâmplă.

T. PALL

— O știi pe Marilena de la Filologie?
A picat la engleză...
— La uritul ăla???

I.G.L.A.C.-ul

Titulatura este cit se poate de promițătoare: I.G.L.A.C. Adică Întreprinderea de Gospodărie Locativă Amenajări și Construcții. Stimulată de aceste cinci litere așezate într-un chip atât de optimist, brăileanca Nicolau Victoria din str. Grigore Alexandrescu 24 s-a prezentat la sediul I.G.L.A.C.-ului și a exclamat plină de elan și naivitate: «Tovarăși, vreau, contra plată, să-mi tencuiți imobilul.»

Tovarășii au sfătuit-o să-și aștearnă exclamația pe o cerere, fapt care s-a consumat în ziua de 18 martie 1967.

Tehnicienii au citit cererea și au felicitat-o: «Cererea nu are nici o defecțiune. E făcută la nivelul cererilor mondiale. Bravo! Acum vă înapoiati liniștită acasă, în câteva zile specialiștii noștri se vor deplasa la fața locului, vor alcătui devizul, veți achita suma convenită și gata tencuiala!... La noi ați nimerit bine». «Da, v-am citit reclamele din ziar că executați orice fel de lucrări în termen scurt și în cele mai bune condiții». «Evident, deviza noastră este: «conștiinciozitate și operativitate. La revedere și bonjur».

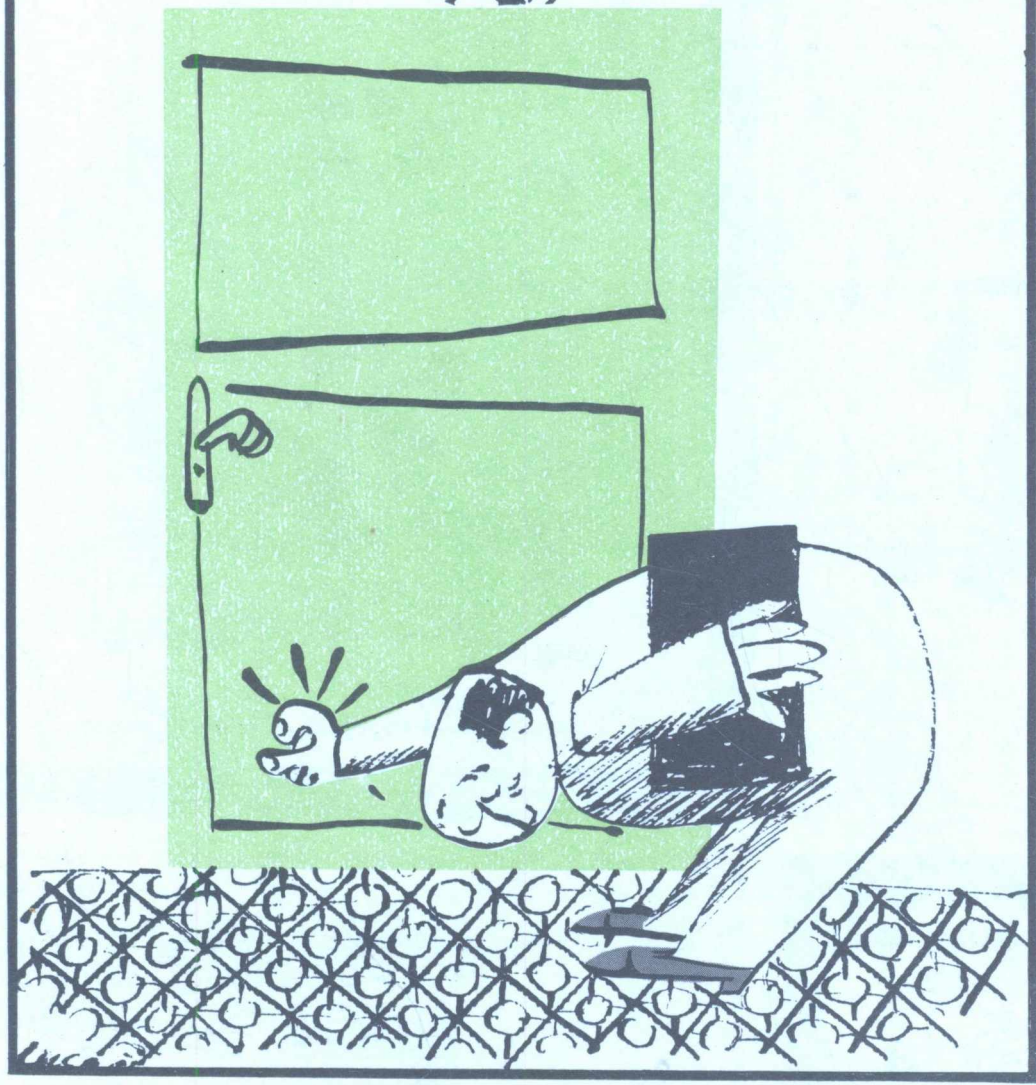
Și tovarășa Nicolau Victoria a

așteptat acasă liniștită apariția echipei: O zi, două, trei, o săptămână, o lună. În acest timp ea citea cu regularitate anunțurile din gazetă prin care I.G.L.A.C.-ul își făcea cunoscut profilul: reparații prompte și conștiincioase.

Solicitantă a decupat reclamele și cu ele în poșetă s-a deplasat din nou la sediul speranțelor locative: «Tovarăși, în reclame scrieți una și în realitate e alta». «Păi dragă tovarășă, dumneata nu știi că reclama e sufletul comerțului? Doar n-ai vrea să dăm un anunț în felul acesta: «Brăileni! Vreți să vă plouă în casă mult și bine? Doriți lucrări executate în cele mai perfecte amănări? Doriți să ascultați un disc microsion cu ultimele slagăre adaptate de specialiștii noștri? «Cruce albă de mes-teacăn», «De ce nu vii, de ce nu vii», «Îmi pare rău că-mbătrinesc», «Minte-mă și spune-mi vorbe dragi», în interpretarea corului de tehnicieni, solo voce: director Gh. Dovlețiu! Brăileni, dacă doriți toate acestea, adresați-vă cu încredere oarbă (că dacă nu e oarbă, se vede de la o poștă), I.G.L.A.C.-ului Brăila». Ei, ce-ați vrea? Să dăm asemenea reclame în ziar?»

A. LUCACI

INTRĂ!

Brăilean

Tovarășa Nicolau a rămas uluită. Și așa a rămas o bucată de vreme. După un timp, dându-și seama că în afară de anunțuri, reclame și muzică I.G.L.A.C.-ul nu-i oferă alte perspective, ea s-a adresat «Urzicii». Și «Urzica», reprezentată printr-un trimis înarmat cu o curiozitate demnă de birocrația sesizată, s-a deplasat la Brăila. Când la sfat, cind la I.G.L.A.C. Aoleu și ce-a aflat!... Că întâmplarea sesizată nu-i un caz unic. Că-i un sistem de lucru. Defectuos dar bănos. Se încasează de la solicitanți aconturi din dreapta și din stînga, apoi în luna următoare din stînga și din dreapta, și... cam atît. O dată îndeplinit planul la încasări, treburile se liniștesc. Acoperișurile nu se mai repară la vreme, fiindcă în depozit nu există tablă, nu se mai repară pereții deoarece nu s-a adus ciment, nu se mai repară ușile intrucît nu se găsește la I.G.L.A.C. cherestea. Singurul lucru care se găsește la I.G.L.A.C. este Gheorghe Dovlețiu director, apoi registre, tot felul de capete cu sau fără ciment. și un imens stoc supranormativ de aminări, scuze și cauze obiective. Și s-a mai constatat un fapt interesant: reparațiile

nu sînt executate în ordinea comenzilor, ci conform altor ordine... Nu ne-am putut dumiri dacă comenzile sînt executate după simpatii, după ochi sau după telefoane... De pildă comanda naivei Nicolau Victoria, care poartă nr. 743 și care a fost efectuată abia la sesizările «Urzicii» în luna noiembrie mai dormea în sertare, în vreme ce comanda nr. 1023 era pe cale de execuție. Păi de ce tovarășe Dovlețiu? Dacă aplicăm birocrația, s-o aplicăm cinstit, de la mic la mare! Că nr. 265 așteaptă de un an, iar nr. 829 e terminat! De ce adică unei comenzi să-i dai cu birocrația la cap, și alteia să-i dai cu ea la temelii pînă se înalță pereții? De ce unui solicitant să-i acoperiți casa cu cauze obiective, sau cu scuze galvanizate, iar altuia cu tablă? Să respectăm numerele comenzilor. Ca la carte. Că Pitagora de aceea și-a rupt plămîinii cu noi. Să ne învețe secretul cifrelor. Și să ne învețe tabla înmulțirii. Și tabla împărțirii... Nu tabla după ochi... Așa că, neprețuiți tovarăși, respectați-vă deviza: conștiințiozitate și operativitate.

Dacă nu, sănătate...
I. AVIAN

ALECU POPOVICI

Nici așa...

CAPȘA, ORA 8

- Ce spui, domnule, de el?
- Ce să spun? E culmea!
- Noi nimic și el peste tot... mare ciubucar...
- Șmecher, domnule... Și nu știu cînd are timp...
- Eh! Superficial...
- Ospătar, mai adu unul mic!

- 5 stele!
- 5! Ba 6!
- Cum 6?
- Păi el nu se crede stea? Cinci stele, cu el șase!

UNION, ORA 10

- Toată ziua, piese, publică... ziare, reviste...
- Neserios!...
- Am auzit că-i apare și o carte!
- Adu băiete, o bere!...
- Două!
- Scrie și la «Informația»... Adu și un rom!

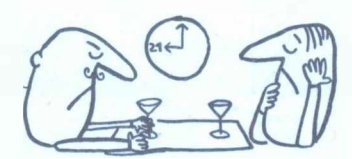

BERLIN, ORA 13

- Adu un chil «de-al casei»...
- Și cum îți spun. Și Birladul îi joacă o piesă!...
- Parcă și la televiziune...
- Să nu uit un lucru important. La «Mercur» au adus un turburel grozav!...

MERCUR

- Și cum îți spun, Mitică, e degradant ce face. Peste tot... Hai...
- Unde?

ORA 21. TIC-TAC...

- Și cum se poate... Hic... Scrie... Așa... De parcă ar trage la mașina de cusut...
- Fernet!... Da, domnule, și le... hic... publică. Este un... un...
- Insultă-l, că merită...
- Să-ți spun un secret!...
- Și două... Dar cu borviz...
- Eu cred că i le scrie cineva!... Cînd poate?... Cînd?... Că uite, noi...
- Eu am început o frază de o săptămînă și nu i-am pus încă punct!...

D. NEGREA

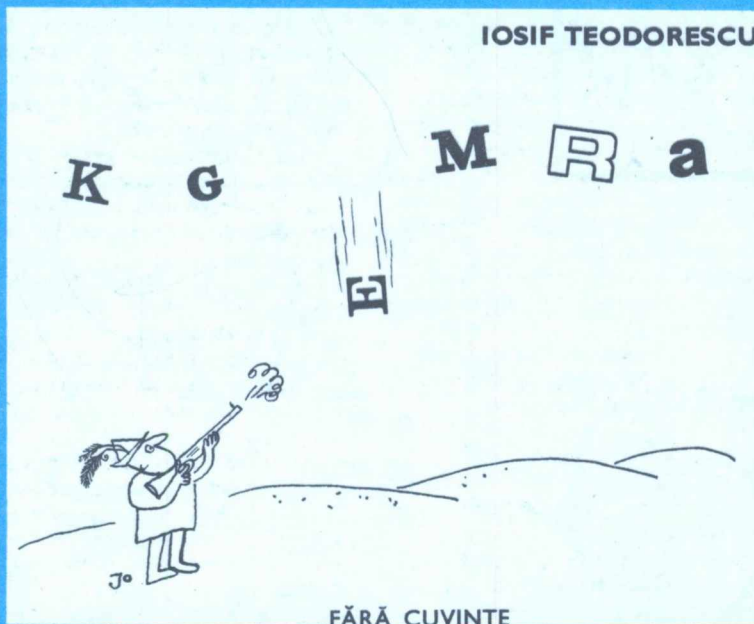
FĂRĂ CUVINTE

POCH ALBERT

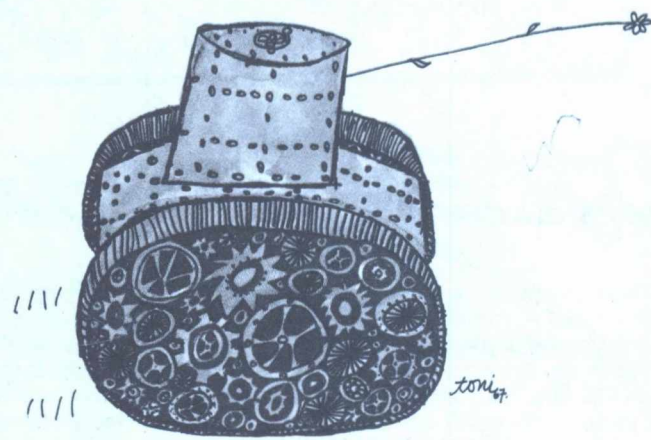
— Trebuie să scăpăm de el: știe prea multe!

IOSIF TEODORESCU

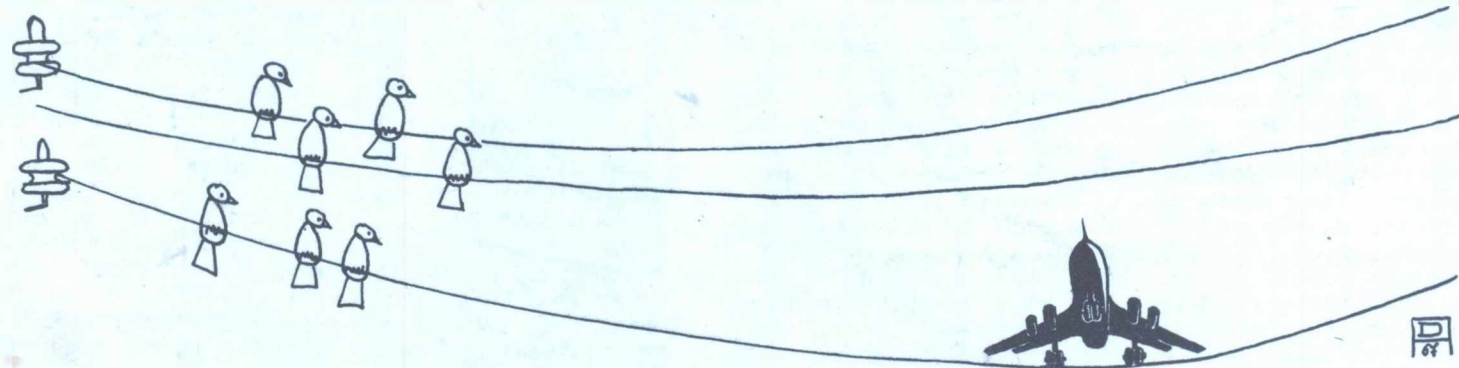
FĂRĂ CUVINTE

ANTON AVRAM

FĂRĂ CUVINTE

ANTON DRAGOȘ

FĂRĂ CUVINTE

N. CLAUDIU

— Oare o fi după filmul cu același nume...?

DUPĂ CE ȘI AȘA SÎNTEM O ÎNTRE- PRINDERE MICĂ...

Directorul m-a chemat și mi-a spus:

— Chiar adineauri a fost la mine un tovarăș pe linie de deratizare. Până când să mă tot fac de ris din cauza voastră?

— Cu ce vă faceți de ris, tovarășe director?

— Cu cafeaua. După ce și așa sîntem o întreprindere mică, să nu-i pot servi omului o cafea! Nu sîntem noi în stare să găsim fonduri pentru un servici de cafea?

— Ba sîntem în stare, tovarășe director!

— Dacă sîntem, ce mai stai? Servici să te faci! Șterge-o!

Servici m-am făcut. L-am luat pe cel mai scump, că tot era pe virament. Un unicat pentru șase persoane, din import, marca «Budoar».

— E bun, tovarășe director?

— E bun, băiatule, dar mie îmi place să port cafeaua cu grijă, ca să nu pătez covorul.

— Purtați-o, tovarășe director.

— Ce să port, cînd n-am covor în birou? Ascultă, băiatule, nu sîntem noi în stare să găsim fonduri pentru un covor persan original?

Am dovedit că putem. Am făcut rost, pentru că, după ce și așa sîntem o întreprindere mică, nu cadrează să n-avem covor persan original.

— Vă place, tovarășe director?

— Îmi place, dar fără muzică tot efectul e doborît!

— Aveți dreptate, tovarășe director, să luăm și un tonomat...

Mi-a spus să nu exagerăm. Tonomatul merge la bar. La director merge un radio.

N-am stat mult pe gînduri. Am alergat direct la magazin. Am găsit unul cu vreo șase lungimi de undă.

— Dă-le încolo de lungimi! — strigă directorul, cînd mă văzu cu el în brațe — E stereo?

— Nu e stereo — zic.

— După ce și așa sîntem o întreprindere mică, nici stereo să n-avem? Îmi iei altul. Pe ăsta îl dai inginerului-șef. Tot lui îi dai și serviciul de cafea. Iei altul.

Zic:

— N-au apărut încă pe piață servicii stereo...

Mi-a spus să-i iau unul de 12 persoane în locul celui de 6, pe care l-a dat inginerului-șef.

După ce le-am procurat și pe acestea, directorul mi-a atras atenția că a hotărît să cedeze și covorul tovarășului inginer-șef, căci pentru dînsul urmează să fac rost de o mochetă completă, culoarea vișină putredă, care să acopere tot parchetui.

— Pe mochetă, o să punem și

mesuța de televizor — mi-a spus directorul.

Zic:

— La ce să punem mesuța, dacă tot n-avem televizor?

— O să avem, băiatule! După ce și așa sîntem o întreprindere mică, nu se poate să n-avem televizor, magnetofon.

— Și magnetofon?

— Da. Și în afară de aceasta, în ce să-mi țin eu dimineața sandvișurile?

— Doar n-o să le țineți în magnetofon!

— Ai văzut? Nu merge! Tocmai de aceea m-am gîndit să luăm și un frigider.

Ceva asemănător s-a gîndit și inginerul-șef, și contabilul-șef, așa că în scurt timp am ajuns cunoscut ca un fel de client mic-gros la depozitul de articole electro-casnice. Cînd am epuizat lista, m-am dus la director și i-am spus:

— Acum, sîntem întreprindere mică, dar avem de toate.

Dar mă înșelasem. Nu aveam ficus și leandru. Sînt niște plante exotice. Acum le avem. Cînd intri în biroul tovarășului director parcă intri în 1001 de nopți. Cu vișină putredă și ficuși parcă ești acasă la El Kerim din filmul «Sinbad Marinarul». Fundalul cu radio, televizor, magnetofon, parcă e vitrina de la Loto Pronosport, cu viitoarele ciștiguri îmbietoare.

Azi-dimineață, cînd am intrat, ca de obicei, la tovarășul director pentru problemele zilnice, era acolo un tovarăș, venit de la bancă pentru o analiză în problema economiilor, căci, spunea el, deși sîntem o întreprindere mică, cheltuim foarte mult.

— Ce dorești! — m-a întrebat deodată directorul — văzînd că stau acolo neclintit.

I-am explicat că venisem să-mi spună ce tip trebuie să fie cele trei aspiratoare pe care le cumpăr pentru dînsul, inginerul-șef și contabilul-sef.

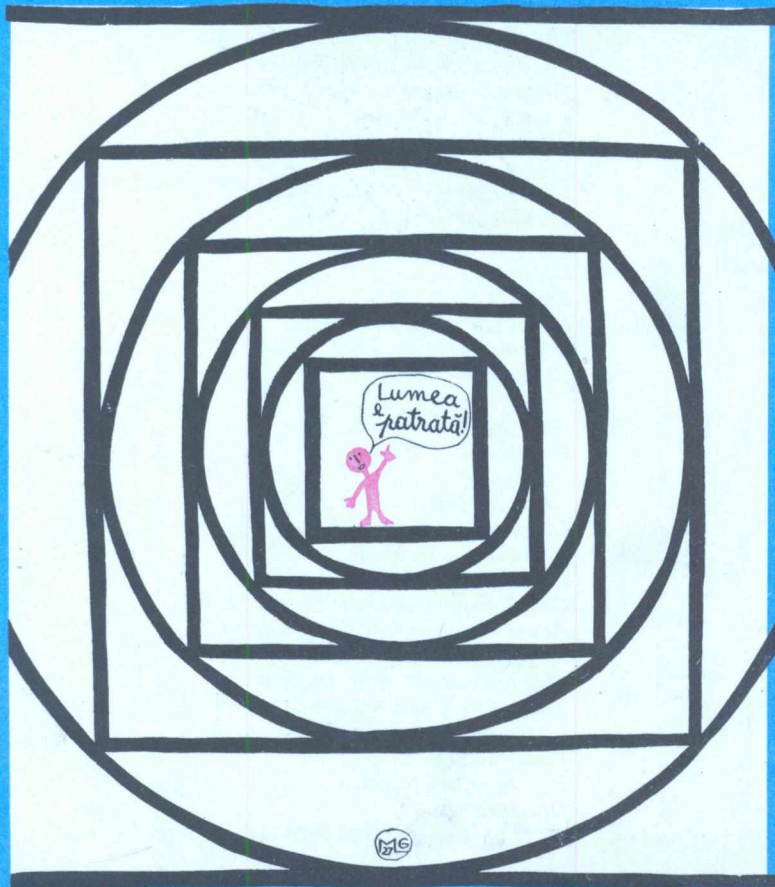
Directorul a strigat la mine că, dacă cumpăr vreun aspirator, mi-l impută. Altceva nu mi-a spus, dar am o presimțire, că, dacă-i vorba de imputat, n-o să înceapă cu aspiratoarele pe care nu le-am cumpărat încă.

În orice caz, eu am început să mă interez unde se pot transfera televizoarele, radioul, magnetofonul, frigiderul. N-am depistat încă unde, dar am o presimțire că trebuie să le transferăm.

Trebuie, că altfel mi-e teamă să nu transferăm directorul.

P. LUDMILA

MIHAI GROSU

Un om de afaceri îi spune fiului său care sînt cele două calități indispensabile profesiei sale: cinstea și abilitatea.

- În ce constă cinstea?
- În respectarea tuturor angajamentelor.
- Și abilitatea?
- În a nu le lua.

Francis de Croisset, simțindu-și sfîrșitul aproape, mărturisii:

- Am și început să mă plictisesc.

François, fiul lui Robert de Flers, era foarte serios. Cînd își începu cariera în finanțe, tatăl său făcu următoarea reflecție:

- Fiul meu e prea bătrîn pentru mine.

Văzîndu-se învins în bătălia de la Crefeld, în 1758, contele de Clermont fugi la Nyon. Ajuns în oraș îl întrebă pe ofițerul de gardă:

- Au venit mulți fugari?
- Nu, monseniore, sînteți primul.

Robert de Flers se plîngea că are un scris cam neingrijit. Cînd i se atrase atenția că unul din colegii săi — ziarist — scria și mai puțin citeț, protestă:

- E posibil, dar acesta, chiar tipărit e ilizibil!

Un parvenit, ignorînd totul des-

pre uzanțe și obiceiuri, dorea totuși să se impue cerului monden — destul de închis — din preajma lui 1900.

Într-o zi, trimise tuturor celor vizitați, această scurtă invitație:

Dl. X. va fi acasă, miercuri 14 octombrie, la ora 18.

Robert de Montesquiou, indignat de formula nepoliticoasă și puțin cavalierească, o trimise înapoi întocmai, precizînd doar:

Și eu.

Cînd, zburînd în ajutorul lui Cambrai, Henri IV ajunse extenuat la Amiens, unde vroia să facă un popas, fu întîmpinat de un orator care se crezu obligat să înceapă cu:

— Rege foarte mare, foarte clement, foarte mărinimos, foarte...

— Adăugați, spuse regele: și foarte obosit; mă duc să mă odihnesc, restul voi asculta altă dată.

În timp ce-și arbora decorația, Leon-Paul Fargue fu întrebant:

- Ce-ați făcut pentru a o obține?
- Nimic, spuse el, — dar timp foarte îndelungat.

Un dric se întorcea gol de la cimitir. Tristan Bernard îl interpelă pe vizitiu:

- Birjar! Liber?

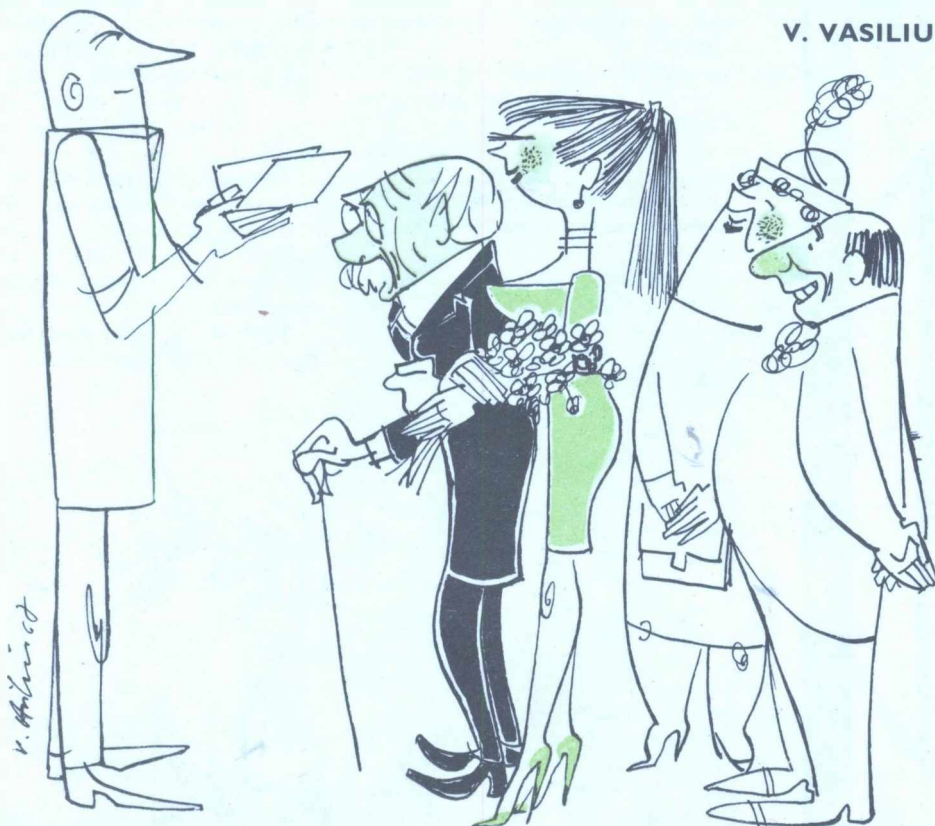
Trad. de S. Ch

Lumea fără adjective

Ce-ar fi
Dacă-ntr-o zi
Ne-am pomeni
Ca-n basmele naive
Care se spun adeseori
De sărbători,
Cu o lume fără adjective?
Fără urît, frumos,
Modest, fălos,
Subțire, gros
Și tot așa
Etțetera?
Dacă vreun diavol sau mai știu eu cine
Le-ar lua cu sine?
Închipuiți-vă ce jale
Să nu poți spune dragei tale:
— O, cît ești de frumoasă,
De rea, de mincinoasă...
Gîndește-te, să nu poți spune
De un confrate vorbe «bune»!
Amurgul să nu fie admirabil,
Vecinul insuportabil,
Johann Sebastian Bach profund și grav,
Zîmbetul lunii suav
Sau discret...
Depinde de poet...
O glumă să nu fie sărată,
Decoltată,
Răsuflată...
Să nu poți savura vreodată
Noțiunea care se dilată:
Cînd «bine»
Devine
«Mai bine»
Pe urmă, mai departe
«Foarte...»
Ar fi îngrozitor,
Ucigător,
Să rătăcești în viață
Ca prin ceață,
Să nu distingi ce-i nou de ce e vechi,
Avînd mereu același susur în urechi...
De fapt, eu cred că n-am trăi,
Deși am respira, și ne-am hrăni.
Abia atunci, desigur, am descoperi
Că viața noastră e toată adjective...
Bune sau rele,
Fărnice ori pozitive,
Dar fără ele
Ar fi un pom de iarnă fără stele...

ȘTEFAN TITA

...Cetățeanca X-ulescu, de bună voie și nesilită de nimeni, vrei să devii... văduva cetățeanului Zetculescu...?

FRAGMENT DIN JURNALUL UNUI OM ENERGIC

2 ianuarie 1967. Da. Cred că numirea mea ca director adjunct a fost just făcută. Se simțea nevoia unei mâini de fier. Voi fi dur și drept.

5 ianuarie. Sint hotărît să reprim orice abatere de orice fel în întreprinderea ce cu onoare conduc. Îngăduința va trebui să dispară. E o racilă intolerabilă. E ora opt seara. Continui să lucrez...

7 februarie. Mașina nr. 4 va trebui instalată de urgență. Nu voi tolera nici cea mai mică întârziere. Voi da dispoziții severe.

8 februarie. Am dat dispoziții severe.

9 februarie. Măine va intra în funcțiune mașina nr. 4. Soția mea m-a anunțat că a luat bilete la cinematograful. N-am timp. Lucrez la birou. Voi schimba secretara. Lucrează încet, e lipsită de energie și elan. O voi pensiona.

10 februarie. Mașina nr. 4 n-a intrat în funcțiune. Recunosc că e o lipsă a mea. Dar măine va intra negreșit.

13 martie. Astăzi am întrebat tehnicienii pentru ce n-a intrat în funcțiune mașina nr. 4. Fiecare a dat din colț în colț. Nu mai suport. Mașina asta a costat sute de mii de lei. De ce am plătit noi? Ca să stea? Dacă măine mașina nu va intra în funcțiune voi ține o ședință tare. Nu voi cruța pe nimeni, de la portar până la inginerul-șef. Astăzi s-a prezentat noua secretară. Se numește Elena N. Troc. E cam tinărară dar în lipsă de alta mai matură...

19 martie. Astăzi am ținut ședința. A fost furtunoasă. I-am lăsat pe toți să vorbească apoi m-am ridicat și eu. Am bătut cu pumnul în masă și am strigat. Da! Am strigat: — Ajunge! Destul cu delăsarea! Destul cu automulțumirea! La sfârșit cu miinile zgîrcite de furie,

am rostit: — Alegeți! Ori eu, ori mașina! E drept că am auzit câteva voci din fundul sălii: — Mașina! Dar vocile au fost acoperite de larma celor mulți care erau alături de mine și strigau: — E ora patru, tov. director... mai avem și altele de făcut! Am înțeles și apreciat acest gest delicat de a fi alături de mine. Dacă măine mașina nr. 4 nu intră în funcțiune îmi dau demisia. Astă seară îmi sosește familia de la Ploiești. Soția m-a rugat să nu întârzii. N-am ce face! Voi lucra cu Leny, secretara, până la ora 22 sau 23.

25 martie. Nu mi-am dat demisia fiindcă am primit asigurarea că măine mașina va intra în funcțiune. E vorba de banii statului, ce naiba! Leny a slăbit serios. Și mie mi s-au lărgit gulerile de la cămașă.

10 aprilie. Astăzi a fost penalizat din dispoziția mea, cu mustrare scrisă, portarul întreprinderii. Mașina nr. 4 stătea afară în ploaie, iar el se uita cum plouă pe ea. Această lipsă de răspundere m-a cutremurat. Dacă se va mai repeta îi voi desface contractul de muncă. Ce Dumnezeu! Unde o să ajungem?

16 mai. Se pare că mașina nr. 4 n-a dat randamentul necesar nici acolo unde a fost construită. Hm! Să mai vedem. În orice caz, mașina va fi instalată și pusă în funcție cât de curînd. Pe mine întârzierile mă doboară! E cumplit să fii un om energic și să nu ai oameni de talia ta în jurul tău! Astă seară am dus-o pe Leny la cinematograful. E doar un copil! După aceea i-am dat un mușchi în singe. E teribil de anemiată! Aș vrea să-i dau un concediu fără plată, dar am nevoie de ea. Cunoaște toate lucrările.

17 iulie. După o discuție avută cu inginerii, unii dintre ei mi-au demonstrat că mașina nr. 4 e foarte bună, alții că a venit degradată

gata, iar alții că s-ar fi degradat aici. Nu se poate! Cînd a avut vreme să se și degradeze? În sfîrșit! Voi cerceta care-i adevărul și dacă voi afla că vreunul din ei a fost de rea credință voi da cele mai aspre sancțiuni. În orice caz după 1 septembrie, mașina va funcționa. Trebuie să funcționeze! Trebuie! Nu mai admit nici o întârziere!

Ajung pînă sus. Eu nu mă joc!

15 septembrie. Astăzi am întîlnit pe stradă doi salariați cu plasele pline cu gogoșari. Erau în timpul serviciului. Le-am dat mustrare cu avertisment. Rabla aia de mașină nr. 4 se pare că nu corespunde. Tot ce se poate! Am văzut filmul «Loana»! Hm! Așa și așa! Leny, mititică de ea, spune că e o prostie. E supărată că erau prea multe femei dezbrăcate pe care le-am văzut eu! Of! Ce țî-e și cu copiii! Se supără din te miri ce!

26 noiembrie. Mașina nr. 4 a fost acoperită cu o prelată. Am dat dispoziții severe. Cineva din conducere mi-a sugerat că ar fi mai bine dacă am vinde-o unei alte întreprinderi cu același profil. Cred că ideea e foarte bună. O să mă mai gîndesc. Am fost aseară la «Cina». Sint îngrijorat. Leny nu mănîncă mai nimic. Mă gîndesc ce voi face dacă se întîmplă ceva cu ea! Ce voi spune părinților ei! Categori că trebuie să se întremeze!

15 decembrie. Astăzi am comandat o mașină nouă în locul celei vechi. Ne va sosi pînă la cinci februarie 1968. Pe ziua de 6 februarie o pun în funcțiune. Pe asta veche nu vrea să o cumpere nimeni. Ce lașitate, d-le! Să rămîn eu încărcat de doamne ajută! Ce să-i cumpăr eu lui Leny care muncește cu atîta abnegație?

20 decembrie. E drept că eu am comandat mașina nr. 4, dar... mă rog! Pînă a sosit, pînă a fost scoasă din gară, că intrase în locație, pînă a fost scos ambalajul... trece timpul! Te uiți la un om. Acuma e ca mărul și după cîțiva ani... gata! Dar o mașină? Nu se poate vinde, nu-i nimic. Voi avea piese de schimb pentru mașina cea nouă.

25 decembrie. Măine ne luăm concediu. Plecăm pe munți. Să văd dacă voi găsi pantalonii de ski pentru Leny. E atît de pretențioasă! Dar ce să fac? Muncește cu atîta abnegație că nu-i pot refuza nimic.

6 februarie 1968.

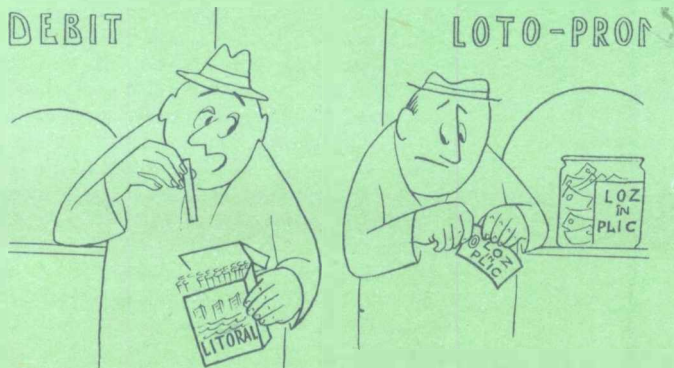
— Tov. director a sosit mașina cea nouă comandată de vechiul director! Ce facem cu ea?

— Păstrați-o pînă s-o strica cea veche care deocamdată funcționează admirabil!

OPERE DE TREI PARALE

G. BADEA

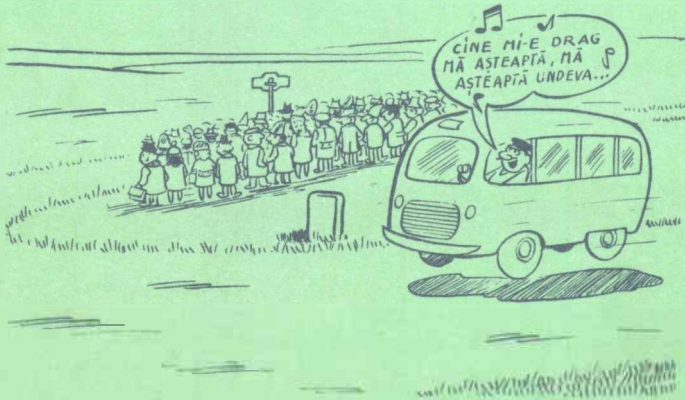
Vasile Larion, gestionarul chioscului din incinta Uzinei de Țevi-Roman, a pus țigări ieftine în ambalaje de țigări fine pentru a-și acoperi lipsa în gestiune.

— la vezi, tu ce găsești, eu am găsit Carpați...!

FRED GHENĂDESCU

Datorită proastei organizări a transportului public în Turnu Severin sute de persoane așteaptă ore în șir autobuzele de pe ruta Centru-Santierul Porțile de Fier.

Poveste... cu cîntec.

de VERONICA BERTOLI

D. NEGREA

— Desenele dumitale n-au fost aprobate...
— Dar cum zici că te cheamă?
— Străinu.
— Păi de ce nu spui domnule?...

Murisem.
Totul se întâmplase fulgerător, așa că nu-mi puteam da seama ce se petrecuse. Cu toate că mă aflam încă în plină năuceală, o întrebare mi se tot învîrtea prin cap: cum s-a întâmplat? Cum?... Cum, ne-cum am murit, îmi răspundeam ridicînd din umeri (de fapt mai tirziu, cînd m-am mai limpezit, mi-am dat seama că nu mai aveam umeri, ci aripioare). Dar nu-mi puteam găsi liniștea. Și se mai spune că morții dobîndesc «liniștea eternă»! M-am hotărît să mă reculeg, mai potrivit zis să păstrez un moment de reculegere în memoria mea și să-mi aduc aminte cu orice preț (era să zic chiar cu prețul vieții) ce s-a întâmplat.

...Mă chemase șeful în birou la el ca să-i bat un cui în perete. Voia să agațe la vedere un avis cu inscripția: «Cine nu fumează, la sănătate veghează»... Era furios că rămăsese fără țigări și tocmai o trimisese pe curieră să-i cumpere un pachet de «Amiral»... M-am urcat binîșor pe scară căutînd să nu fac zgomot ca să nu-l supăr mai tare. Urcînd, am avut deodată o senzație ciudată. M-am uitat în jos și l-am văzut pe șef dintr-un unghi cu

totul neobișnuit: de sus în jos. Înțelegeți? Șeful era «sub» mine. Asta mi s-a părut extraordinar. Din poziția asta șeful părea mai puțin șef. Am mai urcat o treaptă. Și încă una. Șeful devenea din ce în ce mai mic. Iar eu mă simțeam mai mare, mai puternic. Ia te uită ce minunat! Grozav lucru scara asta cînd urci pe ea! Puteam să-l privesc pe șeful meu de sus. Și-l priveam. Îi vedeam

GROSU MIHAI

FĂRĂ CUVINTE

*Cît vezi cu ochii, e-o minune
Decorul, care s-a montat;
De n-ar fi ciorile, ai spune:
E totul alb, imaculat.*

*Or mai fi fost, pe vremi,
Cu droaia,
Și alte ierni la fel, nu zic;
Dar nu eram pe vremea aia
Ori de eram, eram prea mic.*

*Prin față lunecă imagini
Ca la un cinematograful
Și-ai vrea (ca să le-ășterni pe pagini)
Să fii rapsod ori fotograf.*

*Un porc își duce greu osînza,
Un corb, pe-o cracă,
Stă hai-hui;
Iar tu aștepți să-i pice brînza,*

Că teamea, pe piață, nu-i.

*Vecinul s-a schimbat de-odată:
Nu mai discută la frizer,
La Prono nu se mai arată
Și trece mut prin vînt
Și ger.
Prietenii n-are,
Nici tovarăși,
Iă carboxine ne-ncetat;
Că pînă-ncepe meciul,
Iarăși,
Mai sînt trei luni de așteptat...*

*Steluțe albe cerne luna,
Cum n-a mai fost de mult așa...
Și tu nu ai măcar nici una
Să mergi cu ea... la cinema.*

VICTOR HILMU

IA MOBILA, IA CARPETA!...

De dimineață mă aflam într-un cros de mare anvergură. Pînă la ora 12, cînd m-a întîlnit pe stradă prietenul meu Pamfil, parcursesem 98 de kilometri la cursa de 1000 de metri mobilă. Ați înțeles, sper, despre ce fel de cros era vorba. Mă oprește deci Pamfil și mă întreabă ce m-a apucat așa deodată. Îi spun că m-a apucat un șifonier, un studio, patru scaune și un covor de care am absolută nevoie.

Mă privește Pamfil cu multă compasiune, și adaugă: «Învechitule!» «Nu, răspund eu, că n-o iau recondiționată. O cumpăr nouă!» «Învechitule! Folosești metode uzate! Cu bani, cu rate din salariu, cu contracte, cu alergături!» «Dar ce, merge și fără bani?» «Merge!» «Unde? Că merg și eu.» «La Combinatul chimic din Turnu Măgurele.» «Păi ce, s-a profilat pe mobilă?» «Nu, s-a profilat pe filantropie. Dacă te angajezi acolo, primești mobilă gratuit!» «Merită, dom'le!» «Sigur. Te angajezi pentru un an și două lustre, apoi îți prelungești contractul pe încă doi ani și un șifonier. Dacă se angajează și nevasta ta, după 10 ani ieșiți la pensie, cu un apartament mobilat gratuit, din fondul de investiții al combinatului.» «Spune-mi, dragă, și cum mă trece pe schemă? Contabil?» «Asta nu mai știu, dar mi se pare că salariații de la contabilitate sînt profilați pe șifoniere. Cei de la serviciul Planificării primesc covoare și carpete. Cumnatul meu a primit un covor și două carpete...» «Mulțumesc, Pamfile. Atunci o să mă sfătuiesc cu nevasta. Să vedem de ce mobilă avem nevoie, ca să știu la ce secție să-mi cer transferul!...

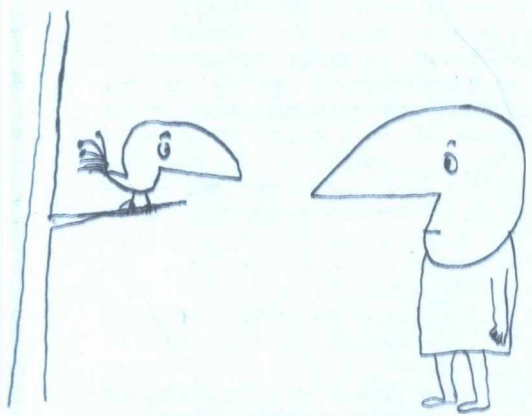
Grăbiți-vă, fraților! Multe locuri nu mai sînt în schemă! Două posturi de referent II, un post de studio I, și cinci posturi de persan 3/4.

doar chelia, umerii și virtul pantofilor. Ce mai șef! De jos nu i se vedea niciodată chelia. Dacă mai urc o treaptă nimeni nu va mai reuși să-mi vadă nici mie chelia. Ce autoritate o să am! Am simțit în inimă freacă unuia din dor puternic de înălțimi. Atunci au intrat în birou inginerul-șef și directorul. Mi-a venit să strig de bucurie. Îi aveam acum pe toți la picioarele mele. Eram deasupra lor. Îi dominam. Tocmai urcam triumfal încă o treaptă când au dat cu ochii de mine. Își dăduseră capetele pe spate și mă fixau prin ochelari. Ce mici erau! «Ce faci acolo? m-a întrebat șeful. Vrei să bați cuiul în plafon?» L-am privit, i-am privit pe toți cu dispreț. «Ce cui? am hohotit. Pimeilor! Sînt mai mare decît voi toți laolaltă». Rîzînd sardonice le-am întors spatele și, în elanul meu spre măreția ascensiunii, am urcat în fugă ultimele trepte ale scării. Am simțit o trosnitură puternică în cap, mi-au explodat în față mil de stele verzi și...

...Și acum am ajuns aici. Se spune că aici e sus, sus de tot. Deasupra nu mai e nici un tavan, nici o piedică. Dar dedesubt nu mai am nici un șef. Păcat!

OSIF TEODORESCU

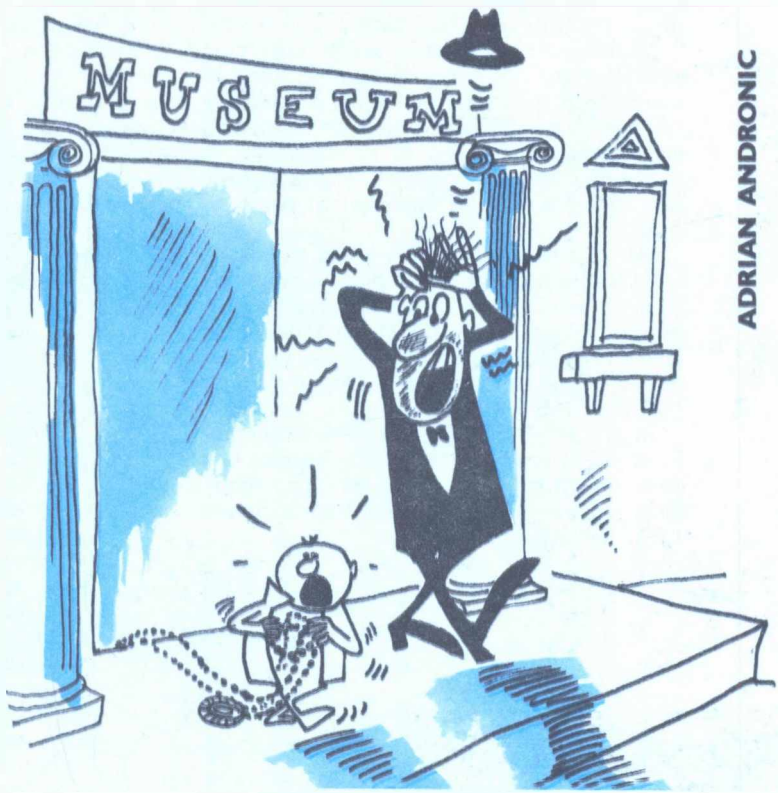
FĂRĂ CUVINTE

FRED GHENĂDESCU

PRODUS RARISIM

- Scobitoarea o aveți din «pachet»?!

ADRIAN ANDRONIC

- Ce crezi, papa, giuvaerele astea sînt chiar din secolul XIII?!!

Altă lume

«Vreți să dați uitării toate grijile? Vreți să vă desfătați într-o altă lume — o lume de farmec și incantare? Aceasta e întrebarea pe care niște afișe viu colorate o adresează trecătorilor la Londra și New York, la Hamburg și Montreal, la Zurich și Rio de Janeiro. Celor inclinați să dea uitării toate grijile, să se desfete într-o altă lume etc. aceleași afișe le indică și mijlocul prin care își pot atinge obiectivul: «Vizitați Haiti!»

În ciuda promițătorului text și a unor prețuri într-adevăr derizorii, au dat curs invitației extrem de puține persoane. Haiti e o țară frumoasă, dar sîngeroasa dictatură a celebrului Papa Doc nu contribuie cu nimic la sporirea atracțiilor sale turistice.

Printre cei cu spirit aventuros, care s-au încumetat să facă totuși această escapadă, unii nu au povestit nimic din cele văzute în Haiti. Nu pentru că nu le plăcuseră desfătările de acolo, ci pentru că pierduseră ceva fără de care o relatare devine imposibilă: viața. Trei americani, doi elvețieni, doi vest-germani și patru brazilieni au murit în cursul ultimelor cîteva luni — unii mușcați de șerpi veninoși, alții de pe urma unor accidente de circulație, alții din pricina unor intoxicații alimentare ș.a.m.d.

Partea cea mai curioasă era că, indiferent de cauza decesului, rămășițele pămîntești ale nefericiților turiști nu mai aveau asupra lor nimic de preț: nici bani, nici ceasuri de aur, nici măcar butoane de manșetă sau ace de cravată, dacă erau făurite

și ele din metale nobile. Familiile au fost intrigate pe bună dreptate. Dacă se poate concepe un șofer care, după ce calcă un om, îl mai și jefuiește, e ceva mai greu de imaginat o viperă amatoare de dolari sau un botriocelal care se ascunde într-o costiță de porc numai pentru a sfeterisi un «Longines» de platină.

Și poate că n-ar fi aflat niciodată adevărul, dacă unul din membrii poliției secrete a lui Duvallier, căzut în dizgrația dictatorului, nu ar fi reușit să fugă în Republica Dominicană. El a istorisit că o ingenioasă metodă folosită de Papa Doc pentru a-și îmbogăți cu valută tezaurul său personal constă în asasinarea turiștilor. Cele unsprezece victime de pînă acum au fost lichidate după un procedeu stereotip: arestarea sub un pretext oarecare, confiscarea banilor și a lucrurilor de valoare și, în sfîrșit, asasinarea. Pentru ca o eventuală autopsie, efectuată ulterior în țara de baștină a călătorului, să nu dea naștere la încurcături, execuția se făcea în conformitate cu cauza oficială a decesului. De exemplu, în cazurile citate, fie că respectivului i se injecta venin de șarpe sau o cultură microbiană, fie că peste trupul lui trecea un camion încărcat cu bolovani.

Iată deci că în afișele care laudă atracțiile haitiene s-a strecurat o formulare greșită. Ar trebui să se precizeze că, grație lui Papa Doc, turiștii ajunși acolo se pot desfăta nu «într-o altă lume», ci, pur și simplu, pe lumea cealaltă.

N. GALĂȚEANU

SCANDENȚA LUI SCARLAT

În calitatea sa de contabil-șef, Scarlat Gh. de la S.M.T. Sihlea, regiunea Ploiești, a realizat un bilanț încărcat de profituri. Dar nu în registre, ci în buzunare.

Modest, el și-a început acumulările ciupind ușor veniturile mecanizatorilor. Fiind al mai mare peste statele de salarii, el trecea în ele sume ceva, ceva mai mici decât cele reale, iar ce prisosea nu lăsa să se risipească, ci aduna. Și, uite așa, ce scădea de la mecanizatori aduna la el și se rotunjea. Și suma, și Scarlat.

Dar, om cu inițiativă, s-a gândit nea Scarlat și la alte realizări. Și s-a profilat temporar în achizitor. În această calitate a făcut rost de câteva ventilatoare tip menaj intim, plus câteva servicii de masă pe care le-a introdus în gospodăria sa, trecându-le prin actele gospodăriei S.M.T.-ului.

În cele din urmă însă a pățit-o. Ghinionul i s-a tras de la ventilatoare. Și le luase ca să-i facă vânt. Și i-au făcut. Unii zic că nu ventilatoarele i-au făcut vânt. Ba ele, domnule. Că-și luase prea multe.

V. ION

AL. CLENCIU

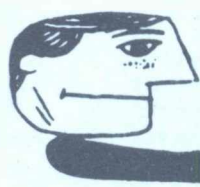
Arbitrul către căpitanul echipei — Scoate imediat un om afară că sințeți... 12...

E FIRESC, SAU DIMPOTRIVĂ?

Mi-am cumpărat un televizor. E firesc. După câteva zile s-a defectat. Nu-i firesc. Pun mina pe telefon să anunț cooperativa de reparații. E firesc. Tonul vine imediat. Nu-i firesc.

În continuare, dragi cititori, veți judeca singuri ceea ce e firesc și ceea ce e dimpotrivă. Nu vreau să mă amestec în treburile interne ale raționamentului vostru. Așadar telefonez: «Tovarăși, mi s-a defectat televizorul. E la dumneavoastră în garanție. Rog să vină un tehnician». «Nu, veniți dumneavoastră la noi». «Mă scuzați, dar eu nu am nici o defecțiune. Funcționez destul de bine, am și doi copii... Vorbeam de televizor». «Poftiți la noi pentru completarea fișei». «Și dacă o să completez fișa la dumneavoastră, la unitate, o să începă televizorul să funcționeze acasă la mine?». «Tovarășe, noi nu avem vreme de pierdut». «Nici eu, fiindcă până să ajung la dumneavoastră îmi pierd un ceas».

Și m-am dus. Dar nu mi-am pierdut o oră. Mințisem. Pierdusem două ore. Ca să completez un formular cu numele meu. Parcă la telefon am alt nume decât la cooperativă. Și marca televizorului. Și numărul facturii... Pentru datele acestea trebuie să mă deplasez la cooperativă. Altfel nu-mi venea tehnicianul acasă. Întreb: «E firesc?». «Sigur că e firesc!». «De ce?». «Fiindcă așa e dispoziția». «Și dacă ați fi completat formularul la mine acasă? Nu mai e firesc?». «Tovarășe, dumneata vrei să schimbi lampa sau dispozițiile?». «Păi, eu propun să le schimbați pe amândouă. De pildă să primesc și formularul când cumpăr televizorul. Sau magazinul să vă expedieze dumneavoastră formularul gata completat. În felul acesta îl scutiți pe cumpărător de drumuri inutile și de ceasuri pierdute. E firesc?». «Tovarășe, vorbiți cu conducerea. Dacă ea ne trasează sarcină că e firesc, firesc rămâne... Hai, hai, tovarășe, semnează mai repede formularul că ne prinde tele-jurnalul de noapte... Și nu-i firesc. Că noi avem program până la opt». Ce mai! Dicționar de personaje...

urzico
DE DEPARTE-ȚI SCRIU

bate în ușă cite un vecin, care, congelat, te-ntreabă: «N-aveți un fular în plus?»

Mai mulți locatari,
Blocurile din Sadu

URZICUȚO,

La școala generală din comuna Doman (reg. Banat) s-a produs sub directa învățare din condei a profesoarei Maria Gherman o generoasă faptă care ar fi păcat să rămână necunoscută, mai ales că una ca asta se întâmplă mai rar. Profesoara a modificat — în minus — nota unei eleve, acest lucru fiind făcut cu scopul nobil ca respectiva elevă să devină egală în catalog cu o altă elevă favorizată de Gherman Maria din motive care de cele mai multe ori sînt extrem de lesne de înțeles.

Fiind însă cam neîndeminatecă în plastografie, gestul scriptic al Mariei Gherman a fost repede descoperit. Asta-i, a învins caligrafia!

Piscu Ion
com. Doman — reg. Banat

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

DRAGĂ URZICO,

La Combinatul siderurgic Hunedoara s-a observat la un moment dat că pentru nevoile sale gospodărești, inginerul Martineac Valerian tot ia din incinta combinatului și duce acasă, cărămizi, ciment, geamuri, bare de aluminiu și oțel etc. Și atunci, conducerea C.S.H.-ului și-a zis că e cazul să ia măsuri drastice. Și a luat, dîndu-i o sancțiune! În ce privește însă paguba pe care stimabilul a produs-o nu s-a făcut nimic. Nici o imputare, nici o amendă, nici măcar vreo despăgubire simbolică... E și asta o afacere! Iei materiale cît poștești și le achiți eventual cu o... sancțiune formală. O fi un tarif nou despre care nu se prea știe. Vorba ceea, pentru sustragere de ciment, o observație, pentru șterpelire de țevi, un avertisment ș.a.m.d.

«Prețurile» sînt după cum se vede destul de acceptabile. Mai puțin acceptabil este însă sistemul căruia

trebuie să i se pună capăt cu... orice preț!

Un grup de muncitori de la
C.S. Hunedoara

DRAGĂ URZICO,

Mi-am cumpărat, nu de mult, un ceas deșteptător, fabricat de I.I.S. «Victoria» din Arad. Dar curios, în ciuda grijii și a delicateții cu care am încercat să-l pornesc, n-am reușit! Ca atare l-am returnat întreprinderii care i-a dat forma, nu și... viața, cerind să mi se expedieze un alt exemplar. Și după cităva vreme iată-mă în posesia unui nou deșteptător. Într-adevăr, unul excepțional! A funcționat fără întrerupere aproape 12 ore, după care însă n-a mai scos nici un «tic» și nici un «tac»!

Așa stînd lucrurile, cred că ar trebui să se întreprindă ceva cu aceste deșteptătoare, care parcă sînt fabricate nu de I.I.S. «Victoria»,

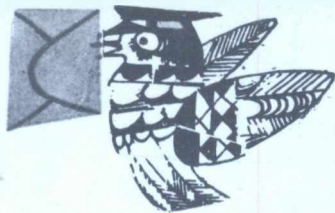
cum scrie pe cadran, ci de... I.I.S. «Moș Ene».

Ionescu Eugenia
str. Negruzzi 6 — Sibiu

URZICO,

Colonia de muncitori din Sadu (raionul Gorj) posedă, printre alte imobile, 7 falnice blocuri. Numai că, datorită unor defecțiuni apărute în noianul de tuburi și țevi interioare, apa și căldura urcă doar pînă la etajul 3. De aici în sus seceta și frigul sînt la ordinea zilei. Bineînțeles că această situație determină un mare număr de locatari să-și aducă apa în sticle de la parter, iar căldura s-o obțină cu ajutorul paltoanelor, pe care nu le dezbracă în tot timpul șederii în casă. Bună afacere să stai îmbrăcat în dormitor ca pe stradă.

Singurul avantaj este doar acela că în apartamentele respective nu bate crivățul. În schimb, deseori,

DAN CĂPRUCIU — GALAȚI

Vă reproducem una dintre «Replici», mai reușită:

Incepătorul: — După ce se cunoaște vinul sec?

Versatul: — Când bați în butoi sună a gol.

ȘTEFAN COVRIG — TÎRNĂVENI — REG. MUREȘ AUTONOMĂ MAGHIARĂ

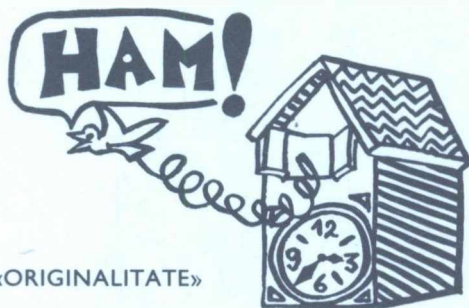
Prin eliminarea pauzelor dintre cuvinte ai reușit să dai aceste triste «pseudonime»:

— Unui frizer — șperțulfacefreza

— Unui șofer — Circulăingol, etc. etc.

Ca să vă parafrazăm, răspunsul nostru ar trebui să sune așa — lucruriplateșifortate-formalisticaranjate.

POP CRISTIAN

«ORIGINALITATE»

TUDOR AANIȚEI — VIDRA, RAIONUL GIURGIU

Foarte multe cugetări nu vă aparțin, măcar că le-ați răsucit ca pe aceasta:

«Șchiopul în țara ologilor ajunge împărat».

A. MUNTEANU — MEDGIDIA

«Inodor» e incolor. Și nu are nici umor.

ELISEI NICHIFOR SIBIANU — BRAȘOV

Dintre epigrame a scăpat doar una:

Unui poet lipsit de inspirație

Pentru scuză zice

Că muza l-a părăsit.

Eu gîndesc amice

Că nici n-a venit.

ION BARONESCU — LOCO

Reproducem o singură anecdotă. Celelalte sint slabe.

La restaurant:

Cientul: — Nu pot să beau vinul acesta.
E acru. De ce îl serviți?

Ospătarul: — Și dumneavoastră sînteți acru și vă servesc...

ION FLORICICĂ — TIMIȘOARA

«Ultra momentul» face mult zgomot pentru nimic.

IOAN TORGEA — Cluj

Poezia «Ferice suflet» și-a dat sufletul... Și în nici un caz ferice...

VALENTIN SORA — LOCO

Catrenele sint slabe. În aceeași scrisoare ne întrebați «cum și cînd se plătesc materialele publicate» și vă răspundem: cele publicate în corpul revistei, în afara poștei redacției, se plătesc prin poșta obișnuită. Cele nepublicate se plătesc prin «Poșta redacției»..

DRON — GIURGIU

Majoritatea epitafurilor au poante cunoscute. Reproducem totuși două, lăsînd la aprecierea cititorilor eventualele analogii:

Unui glumeț

Trecătorule, te-oprește:

De-astă dată, nu glumește!

Unuia care fuge de răspundere

El, și-acuma, ca pe roate

Ar fugi, dar nu mai poate.

TOMA ION IONESCU — PITEȘTI

«Pledoaria» nu ne-a convins...

GHEORGHE BURLUȘ — CONSTANȚA

Da. În materialul trimis sint unele părți bune. Partea proastă-i că nu-s destule încît să facă materialul publicabil.

CRISTIAN POP — BAIA MARE

Vă urăm... succes!

VIOREL DOBRE — GALAȚI

Ne-ați trimis următoarea poezie care nu conține decît această strofă:

Ce cați în visul ce-l adori

O lume să încapă

Cînd alții trec nepăsători

Ca frunzele pe gheață?

N-am înțeles nici ce vreți să spuneți, nici cui este adresată și n-am înțeles nici cum pot să alunece în toiu iernii niște frunze pe gheață? În schimb, răspunsul nostru, cred că este de la sine înțeles...

ION GIUVĂZANU — COM. MORAVIȚA RAIONUL DETA

Schița «În garanție» așteaptă să-i treacă termenul de... garanție. Sperăm s-o vedeți publicată cît de curînd.

ANA ROIU — SIBIU

Ne-ați trimis o poezie plagiată. Gestul e urît și nu mai merită comentarii, totuși ne permitem să vă trimitem, pe cale publică, acest răvaș:

«E ușor a scrie versuri»

Am gîndit, citînd cu jale.

E ușor. a scrie versuri

Dacă nu sint ale tale...

MICRO-AUTOCRITICĂ

În nr. 24 al revistei noastre, subsemnatul am publicat o epigramă critică nejustă la adresa spectacolului «Adam și Eva... la revistă» în pregătire la Teatrul de Estradă «Ion Vasilescu» din Capitală.

Vrînd să scot din titlu seva

Hazului versificat,

În loc de Adam și Eva,

Am căzut eu în păcat.

VICTOR TEODOR

FĂRĂ CUVINTE

INSTANTANEU DE IARNĂ

București. Strada Gutenberg Nr. 8, raionul Lenin. În casă, Dănuț tocmai recita cu căldură versurile:

Afară ninge liniștit

Și-n casă arde focul...

cînd în ușă se aud bătăi: cioc, cioc, cioc...

— Cine e? întrebă mămica lui Dănuț.

— I.R.C.R.-ul. Am venit să reparăm sobele.

— Acum? În decembrie?

— Păi sigur. Și copilul dumneavoastră e de aceeași părere. Nu-l auziți? Afară ninge liniștit...

— Da, dar dacă imi dărimați tocmai acum sobele, se anulează versul doi. În casă n-o să mai ardă focul...

— Tovarășă, noi sintem I.R.C.R., nu volum de poezii! Noi nu planificăm în rime. Acum v-a sosit rîndul, acum dărimăm sobele...

— Și pină o să le montați din nou, ce-o să facem? Nici așa nu prea încălzesc ele, că-s defecte. Totuși... Cu ce-o să ne încălzim?...

— Păi, știm și noi? Cu focul sacru! Fiîndcă după cum vedem, copilul e talentat... Recită cu căldură. Îl țineți în recitări, pină terminăm treaba...

— Normal era să reparați sobele în vară.

— Era normal la dumneavoastră. Dar noi sintem I.R.C.R.

Și prins în atmosfera generală a discuției dintre mămica și meșter, Dănuț încearcă să reia poezia:

Afară ninge liniștit

Și-n casă arde jocul,

Iar noi pe lîngă meșteri stînd,

De mult uitărăm focul...

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

REDACȚIA: CALEA VICTORIEI 25. TEL. SECRETARIAT 15.38.56. ● SECȚIA SCRISORI 14.60.34. SECRETARIAT DE REDACȚIE 14.28.15 ● INTERURBAN 27

44601

